

שלום חמוטל

אני מהלך מזה כמה ימים וועל כבד על שכמי, מי אני "אחרון המשוררים" (אני עדין מגידר את עצמי כ"כתב שירים" ולא כ"משורר" – המונח הזה מצין עבורי אורח חיים ומהות קיום ולא נראה לי שזכתי לחוויה שכזו שקיומי מותנה בשירתו).

המשך המשימה ש"היטلت" עלי משלוה כמו הייתה מבקש מכך לכתוב על צומח הכרמל...

קריאה ספר שירים שהוא יבול חיים דורשת הרבה זמן פיזי ונפשי ולהלן התרשומות של תיר מזדמן במלכתר. רסיסים קטועים של מי ששנותנו נדדה מכובד המשימה ואם נטלתי חרות גדולה מדי הרי אין היא אלא צל קטן מהרוח הצלפת וגוזרת הדין של הספר עצמו.

*

התרשומות הראשונית שלי היא התרגשות מהיכולת הארכיאולוגית המדיהימה והמצאה (גם לקורא שאינו מעז או אינו מסוגל לתרגם את פחדיו לאות הכתובה) של חשיפה עצמית על גבול האוצריות. את מושרטת בורות חפירה מסומנים בחיתוך כירוגרי של קווי אורך, רוחב ועומק. התיעוד מדויק כמו הייתה זו נבירה שלא בעולמך. איזו ישירות ובוטות ללא משחקי מחבאים לא עם עצמרק ולא עם האחרים, איש לא יצא נקי מازמל הניתוחים שלך המסיר גידולים ממאירים וקוטע את הלא ניתן לתיקון כדי לרפא את מה שנשאר.

*

כתיבתך נראית לי כשתי מערכות סיסמוגרפ של הר געש פנימי, האחת מצינית רuidות קלות בצייר עדין ומדויק של דמיות ומצבים כדי כך שאפשר לראות את הקטמים ותനודת הגבות של האנשים בקהלז אפ לא איפור ובחירת זווית מחייבת – איזו אהבה זורמת מהן ואליהן. כמה חמלה, אהבה ורוך לפני האחרים המציגים במשיחות מכחול נועדות וקצרות אך בתמונה מרוככת ומלאת אמפתיה.

המערכת השנייה נמצדת בחלק העליון של סולם ריכטר, משביר הרים ועוקר עצים. התיכון מריה להתרצות הרים הגש הסמי והגלי של תחשות, כאבים, עלבונות ואכזבות בחישוב ארוך טווחימי הילדות הקדומים והצונמי שבעקבותיו חיים. הרי געש עשויים לאגור לבה לורתת וצורת מבענים דורות ובין לפני ההתרצות, באין סקללה למדידה ולהערכתה פרט למליים שיתעדו יום אחד את הגש הפנימי.

התיאור הנוקב של ההתרצות הרים והנזקים חופשיים מכל רחמים עצמים ואין חיפוש אשימים או התגלוות על האחרים. כל העול הכבד על כתפיים בלבד ובאיוז השלמה לבנות מרסיטים יכולת עמידה כמעט מתriseה כנגד כל הפורענות שהוא ואלו שועלות עוד להפתיע.

*

ואומר את אשר אסור לומר במיוחד שאיננו מכירים אישית.

איוז צניעות ועדינות עולה משיריך כמו השיר "אצבע" שבחרת כמותו. אוי לא למי שמצוה למצוא בביוגרפיה השירית זה רה "צלצול דק מאד" – זה יישור ניר הכסף שלאחר רעידות האדמה, בבחינת "קול דממה דקה" שלאחר הרוח, הרעם והאש (מלכים א: ט; י"ב. אריאל הירשפלד היה מכנה זאת התגלות.

אנסה לציין כמה שירים שנגעו ללב (בזמן הקצוב של כמה ימים ושל עיכול אטי, לעיתים קשה ביותר). כמובן מדובר ברפוף ראשוני ואולי מקרי, הרי די אם אקרא שיר אחד משלך ביום וכבר שנה שלמה לפני. אנסה להביע את התרשםותי בכך שאחلك את המעת שהספקתי להטעין לפי התחשות הבאות: (בעברי עסקתי במילן צמחים למרות דעתך הנחרצת נגד השימוש בשמות הלועזית של הצמחים. השיר "בשדה" שדווקא מאד נגע ללביו וחבל שלא

היכרתי אותו מוקדם. כתבתني פעם רשמי אודות משוררים וботנאים והחמצתי פניה יקרה זו).

שירים שנכברשת על ידם מידית ונלקחת בшибו لأن שהובילוני:
המכחול; חבקני נא, נינה אוקראינה; חיק (ואיננו ליד קיבוץ); "כל נהר"

שירים "מפתחיים" שגרמו לי הרבה הנאה והפתעה ללא מערכות אישית: מנתקת; העז;

שירים מטלטים שהרעדו אותי בשולחן שורשים למעינות
הנישטרים והכוabs ביותר הן של הכותב והן שלי כקורא: "שיר סטיו"; "ואם" (פעם אספַר לך מודיע); "כמו שמותרים"; הלה האיש;
"מתנה"; "כל הלילה"; "נדלקת" (נזכרתי בסיפור של אוסקר ויילך,
CMDOMNI, ה"עליה האחרון"); "אשרי": "קיב לאותי"; "חלום של גרושה".

שיר אהבה לאדם ולטבע הקורנים אור וחמיות: "להמתיק ימים",
"שקדות בשנות בצורת"; "جسم באדר"

המרעד מכל "אפיקפים", ولو גם עבר המחרוז הזה בלבד כדי
לחווות את הקריאה הארciיאולוגית המחייבת-מכמירה של קיצור
תולדות חייר- איזה אומץ!!

הענוג מכל בעני המתחפות, אהבה, יופי ואמונה - הוא השיר
"ברגעים". לו היה זה שיר שלי היה שמח שיופיע על מכתב, או
לפחות שיוקרא בלוייטי (שמעולם לא חשבתי עליה).

כמובן שגם התרומות חטופה ובמידה רבה מקרית, עם שירים רבים
אני עדין צריך " לדבר נכבדות" כדי שאוכל להבהיר את עצמי
לפניהם ולהיפך לבירר מה יש להם לומר לי.

זה מה שקרה לי עם הקריאה בספר:

חלון

נתחי נפש

נטלשים

גיאדלים להסיר,

חרצאות מליט

קרעים בניר זכוכית,

חלון

אל נוף סגור

מאום לא

.יחסים.

כל טוב

אמוץ ^{בגדי}

(110)